

Forvejen havde bidraget til at faa sat under Debat og dermed til at faa løst. Jeg tror, den sociale Lovgivning i Danmark i det store og hele er inde paa et rigtigt Spor. Hvis man vilde tage den op til en almindelig Undersøgelse, er det rimeligt, at der kan reguleres og ordnes noget, som endnu ikke er i fuldkommen Orden, men dens Princip at hjælpe dem, der vanskeligst eller slet ikke kan hjælpe sig selv, forekommer mig rigtigt, thi, ærede Medlemmer, hvis der findes — og det findes der — mange Mennesker, der er kommet i Nød uforskyldt paa Grund af Samfundsforholdene, saa er og bliver det dette Samfunds Pligt at hjælpe dem ud over Nøden. Naar Arbejdsløshedens Uhygge melder sig, kan det ikke nytte, at man vil indskrænke sig til at sige, at der er mange af disse Mennesker, der ikke har været økonomiske nok, at de er delvis Skyld i deres egen Ulykke, men man bliver nødt til at erkende, at Arbejdsløsheden er en Følge af et bestemt Samfundssystem, som jeg synes, baade de Konservative og Venstre er lidt utilbøjelige til at fordybe sig i, formodentlig fordi de ved at fordybe sig i dette Emne vil komme til at staa Ansigt til Ansigt med nogle af det Samfunds Synder, som de selv ønsker sig opretholde. Arbejdsløsheden er den Skygge, der hænger ved Kapitalismens Hæl, og man kan nu en Gang ikke skære Skyggen fra sit Legeme. Derfor er den sociale Lovgivning paa flere Punkter desværre, kunde jeg næsten sige, en Nødvendighed. Det skønneste, det rigtigste er dette, at ethvert Menneske, der er i Besiddelse af legemlig og aandelig Evne, er i Stand til at klare sig. Det er Idealet ogsaa for os Socialdemokrater. I alt Fald staa dette for mig som en bydende Nødvendighed, at enhver, der overhovedet er i Stand til at klare sig ved sit Arbejde — det være sig aandeligt eller legemligt Arbejde —, ikke alene er forpligtet dertil, men maa føle sig stolt derved. Men det bestaaende Samfund giver desværre ikke alle Mennesker denne Mulighed, og derfor bliver Kampen mod Arbejdsløsheden en Nødvendighed.

De Vaaben, de Herrer vil anvende, duer ikke. De har anført, at man skal ned-sætte Arbejdslønningerne. De er gaaet endnu videre. Tænk, den ærede Ordfører for Venstre, om hvis gode Mening jeg i dette Tilfælde heller ikke tør tvivle, men som aabenbart mangler fuld Forstaaelse af, hvad deres Forslag egentlig vilde føre til, har sagt, at det, der er Idealet, er, at en Arbejder kan faa Lov til at tage Arbejde, hvor han vil, til hvad Pris han vil, og arbejde saa længe han

vil. Jeg vil sige de ærede Herrer, der staaar paa dette Standpunkt, at hvis man kunde tænke sig deres Princip gennemført i Praksis, vilde vi faa et socialt Anarki, til hvilket man ikke nogen Sinde har kendt Mage. Det vilde blive en Krig af alle mod alle, det vilde blive en Elendighed over alle Bjerge, og det er dog vel ikke f. Eks. Venstres Tanke — et gammelt, solidt Demokrati, som Venstre i alt Fald har været —, at man skulde præke socialt Oprør. Jeg kan for mit Vedkommende kun hilse ethvert Forsøg, der gøres paa at mildne Arbejdsløsheden — og videre naar vi jo ikke, enten det nu følger af vedtagne Love eller sker ved nye Love, der fremlægges her, det er mig ligegyldigt —, med Glæde, fordi det er et Middel til at skabe bedre Tilstande for dem, der lider ild.

Dermed skal jeg forlade disse Betragtninger og beskæftige mig med nogle Spørgsmaal, der har baade min Interesse og mit Hjerte. Bagved Finansloven staaer ikke blot sociale og politiske Spørgsmaal, men der staaer ogsaa, hvad man i al Almindelighed kan kalde kulturelle. Et af disse er allerede berørt af den foregaaende Taler (Kr. Kristensen), til hvis Tale jeg lyttede med megen Opmærksomhed, for det første, fordi det var en Jyde, der talte, og jeg holder meget af at høre kraftigt jydsk Sprog, og for det andet, fordi han berørte et Emne, der tangerer det, jeg her fremdrager, han talende om Gymnastik, jeg om Idræt. Nu er jeg ikke sikker paa, at ærede Medlemmer straks vil være lydhøre overfor det, jeg her har at sige, og nogle vil maaske endogsaa sidde med en vis Ligegyldighed og høre paa en Tale vedrørende Idrætten, som ikke har alles Sympati, eller i alt Fald som mange ikke interesserer sig synderlig for. Og dog er det et Stykke Danmark, der rykker frem under og efter denne og under alle kommende Finanslove. Her er Tale om 700—800 Foreninger og en Hær paa 80 000 Mand. Det er dog et Tal, der maa imponere noget. Det er en Ungdom, der her kræver, at Staten skal støtte den i en saadan Udstrækning, at det kan tjene til Idrættens Fremme. Yder nu Danmark paa dette Omraade, hvad det skal? Absolut ikke. I vore Nabolande har man i ganske anderledes Grad Forstaaelsen af, hvad Idrætten betyder for Samfundet og for Individet. Tyskland har en Hochschule für Leibesübungen, Frankrig har et tilsvarende Institut, i Norge er Landsforbundet for Idræt en halv Statsinstitution, for ikke at tale om Sverige og Finland, hvor man for længst har ydet ret betydelige Beløb, og hvor man stadig forøger disse, fordi man indser Nyt-